

Kære medstudenter, kære lærere, og kære forældre

Jeg må indrømme, at det er en smule syret det her. Vi gjorde det. Tre år er fløjet afsted, og pludselig var den sidste eksamen overstået. Og hvor er det skønt at se, at alle er kommet helskindet igennem. Vi befinder os her hvor vi startede for tre år siden, men man kan tydeligt mærke at der er sket noget. Menneskeligt er vi et helt nyt sted.

Tillykke - for søren da!

Tak til jer I salen, der har støttet os i kampen! Turen har været snørklet, der har været bump på vejen. Men vi er kommet godt igennem. Godt hjulpet af en madpakke gjort af mors morgenvækninger og mentale massage, fars forsøg på forklaringer af bitcoin og brexit, og ikke mindst brors bekræftelse af at - nej, der er ikke nogen, der helt forstår chi-i-anden. I har alle hjulpet lige dér hvor I skulle, og det har gjort det lange ræs muligt at gennemføre.

Og til lærerne: tak for kampen. Tak for at I insisterer på at møde os med høje forventninger og fagligt engagement. Jeres indsatser, der gør det tydeligt at i brænder for det i laver, har kun positive konsekvenser. I torsdags til studentermiddagen fik vi lov at høre rap-duoen "Jens... og John" folde sig ud og redefinere både rim og rytme. Det synes jeg er et fuldstændig fremragende eksempel på de kræfter, der kompromisløst holder livet i live på Nørre G. Det kan jeg ikke takke hverken ledelsen eller lærerstaben nok for. Så fra os studenter til jer lærere: tak!

Og så er der jo os. Dagens hovedpersoner.

En af de stærkeste ting ved os som årgang og hele Nørre generelt, er at det er så alsidigt. Hold op hvor er der mange forskellige mennesker, typer, etniciteter og personligheder! Tak shababsne, tak gutterne, tak guttinderne - tak til nørderne, debattørerne, atleterne. Tak for at der er plads til dramaqueens og konkurrencemennesker, gøglere og ildsjæle, stræbere og hængerøve.

Jeg er pave-stolt over at have været en del af dette mangfoldige økosystem, den her lille verden, der så godt afspejler det store, globale samfund, vi er på vej ud i.

Vi har i mødet med hinanden udfordret og udvidet hinandens horisonter. Og rygsækken er blevet fyldt med en ballast, der har gjort os klar til at møde verden.

Med frygt for at lyde som en gammel mand, er jeg nødt til at sige. For dølen da, hvor er det gået stærkt. 1.g gik primært med at forsøge at huske hvor lokale 150 lå, og i 2.g var der knald på med afleveringer og studieture, og de heldige begyndte efterhånden at forstå hvad AT var. BUM, så var SRP-en skrevet og 3g halvvejs overstået, og så manglede vi ellers bare læseferien, som på mærkværdig vis skulle blive både den længste og korteste måned i tre år. Den har varet for evigt, alt imens den er fløjet væk, uden man nåede at opfatte det. Og nu er vi her så. Dagen vi alle har ventet på.

... og måske frygtet. Når ekstasen lægger sig, kommer tømmermændene snigende. Tømmermændene ovenpå tre lange, skønne, hårde, korte og vilde år. For virkeligheden kalder. Og få af os ved nok, hvad det næste skridt bliver. Denne følelse har to af nutidens nok skarpeste lyrikere ganske fint beskrevet i en sang, der leger med tanken om, hvad man ville gøre, hvis man kun havde en sidste dag af sit liv tilbage at leve i.

Jeg ville egentlig ikk' helt vide, hva' jeg sku' gøre af mig selv

Måske kig' mig lidt i spejlet, slå tiden lidt ihjel

Forlade mit hjem med mit yndlingsgear på

De hvideste snicks og cap'en lidt på skrå

Okay... Kvaliteten af de metaforiske finurligheder og den sproglig skarphed er måske ikke ligefrem dominerende, men man skal heller ikke underkende tankerne bag. For nogen af jer kan sikkert nikke genkendende til den følelse, der her kommer til udtryk i form af hvide sneaks og tidsfordriv - en følelse af rodløshed og måske mangel på retning, som jeg i hvert fald selv føler her på den sidste dag af

gymnasielivet, og på tærsklen til den første dag i resten af mit liv. For vi befinder os ved en milepæl, der markeres af et kæmpemæssigt nu! ... I morgen er der ikke længere nogen app, der vil fortælle os, hvilket lokale vi skal slæbe hos hen i her til morgen, eller hvilken tekst, vi burde have læst, inden vi gik i seng i går aftes. Med frihed kommer ansvar - ansvaret for at tage det rigtige valg. Valget, der skal lede os videre. Og jeg synes at vi alle skal vælge ikke at gå til spille! Vi skal vælge at komme steder hen, hvor vi gør det vi er gode til, hvor vi gør hjørner af vores fælles verden til bedre steder. Jeg ved ikke hvordan det lige skal klares, hvilket nok også er grunden til at jeg måske frygter det næste skridt en lille smule. Det tror jeg også at I gør. Men jeg ved, at vi kan finde vejen.

Så kære studenter! Lad os sætte hatten lidt på skrå. Yndlingsgearet har vi allerede på. Og lad os så tage ud og tromle dagen flad. Ekstasen skal lige nydes, og vedligeholdes, men når så tømmermændene har lagt sig en gang i august, træder vi ind i den nye verden. På mere sikre fødder, end dem der indtog Nørre for knap tre år siden. Og så begynder vores mission. Den her verden skal reddes. Og det er os der skal gøre det. Jeg ved ikke om det er på studier, på højskoleophold, på rejser, eller på noget helt syvende, at vi skal vokse videre. Men jeg ved at alt er muligt, og så håber jeg at vi kan finde den rette balance mellem hjerte og hjerne i de valg, der skal tages derude. I livet. I den store verden.

Så kære, kære medstudenter, kæmpe mega meget tillykke med de flotte hatte, tak for turen, og god vind fremover! Og som **Piet Hein** faktisk sagde tilbage i 30'erne: "Husk at elske mens du tør det, og husk at leve mens du gør det"

(tak for ordet)

Alfred Hannibal Høgsbro-Nielsen, 3t